

PREU: 15 CÉNTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIO
 En Barcelona... 2 ptas. trimestre
 Fora ciutat... 2 " "
Los suscriptores del interior reciben las obras del folletí encuadernadas

FUNDADORS
 Joan Brú Sanclement
 Joseph Ximeno Planas
 Director-Propietari
 F. Dalmases Gil

Redacció y Administració
 Ronda de S. Pere, 19 y 21, 1er 1^a
 (Bussó a 1ª escala)

PRÓXIMAMENT

Lo caixal del seny y Lo senyor Batlle

Octau del drama de D. Joseph Nogué

Deliri de grandesas

Ultima de la aplaudida comedia de D. Conrat Colomer
La Parentela

Segón folletí de la aplaudidissima sarsuela de gran éxit arreglada al catalá per D. Conrat Colomer

FLOR DE TÉ

Primer folletí de la aplaudida comedia de gran éxit, de D. Jaume Capdevila.

LO SENYOR NADAL

Crònica

UN CUADRO ESPANYOL

La qüestió de las coronas de En Zorrilla m'ha afectat vivament, tant per posarme una vegada més davant dels ulls la fatal llei del contrast, com per la trista moral que enclou; moral, no obstant, molt *espanyola*.

Era En Zorrilla un gran poeta, un geni. Digne company d'en Byron y de Víctor Hugo per sa fantasia incomparable, per sa inspiració robusta y sonora, y per la elevació de sos conceptes. Las sévas obras han rodat triomfalment el mon, marcant una época gloriosa en la literatura espanyola; sas creacions han sigut sempre coronadas pe 'l déu Éxit, sas obras teatrals han enriquit á sos editors, y la patria, aqueixa patria tant baquetejada per l' infortuni, ha tingut en ell un cantor incomparable, prou bráu per immortalisar-la ab son arpa, si no fos immortal desde molts sigles.

La llarga vida del inspirat trovador castellá, es una serie de vicissituds: no s'hi trova en tota ella, ni una prova palpable del agraïment profund ab que aqueixa patria debía protegir al fill preclar, al cantor incomparable de sas gestas, al ressucitador de sas tradicions, al poeta genial que ha fet conmourre el mon ab las sentidas queixas de la oriental Granada, que ha despertat ab l' esplet de sa veu potent, els ecos adormits de sas montanyas, que ha sublimat en candenciosas estrofas la grandiosa epopeya del Gólgota!

La gloria, aqueixa gloria tan envejada com esquerpa, fou l' unich premi que obtingué en vida l' autor de *D. Juan Tenorio*. En sa afanyosa carrera literaria había recullit alguns objectes d' or preciosos, coronas d' or, plumas d' or ab pedreria, obsequis de valú, guanyats en la pavorosa lluyta intelectual; recorts de festes celebradas en honor seu en días de joya per agrupacions y entitats, testimonis palpables del seu renóm, fitas expledentas del camí de la séva vida.

Mes, desgraciadament, no era l' inspirat Zorrilla un poeta màgich com el llegendari Merlín, no podia ab el dó de la séva paraula fer brollar de terra palaus sumptuosos, y aixís la pobresa s' assentava molts cops al capsal del seu llit pera vetllarlo en las llargas nits d' hivern, quant cansat d' escriurer, ab la constancia del pólip, las sevas obras immortals, s' ageya abatut de son y de fatiga en busca del repós benefactor. Había nascut en plé romanticisme y era un gran

bohemi, com tots els escriptors de la séva época.

La patria ho sabia; celebraba sos versos gemats, aplaudía sos dramas plens de lirisme y d' inspiració, posava demunt de son front macisas coronas d' or puríssim del Darro; li deya per medi de la premsa, *mi poeta, mi bardo*, pro no li allargava la má ab esplendídes, perque pogués cantar tranquil, guardant per altres las grans creus pensionadas, y las profitosas canongías.

Y el poeta morí en la pobresa. Llavors, cal fer justicia, la patria li féu un enterro digne del seu renóm universal.

Ja ningú se recordava del popular trovador y autor de obras que l' haurían pogut mantenir ab decencia, si per necessitat no se las hagués venudas abans d' estrenarlas, quan un diari de Madrit, ab la lleugeresa que 'ls es característica, doná la noticia de que s' anavan á vendre sas més famosas coronas.

Gran consternació entre la premsa y els admiradors del poeta.—¿Quí se las ven aqueixas coronas?—¿La viuda?—No.—Una caixa d' empenyos,—fou la resposta general.

Averiguat tot, que may son las cosas de la primera manera que 's diuen, resultá que las coronas ni 's venen, ni se las pot vendre ningú més que la viuda del poeta. Però, lo que sí es cert es que las coronas están empenyadas per mil y pico de rals, y que la viuda del genial poeta no las pot recullir per falta de recursos.

¿Volen un quadro més negre, més pahorós? Un geni que te de dur á empenyar els estimadíssims emblemas de sas més senyaladas victorias!

Quant el apurat Zorrilla aná á trucar á la porta de la copdicia, deuría dir:—Teníu aqueixas coronas d' or ab que han cenyit mon front; me las he posadas y las trovo fredas com la má de la Mort; donéume 'n lo que volguéu, mentres n' hi hagi pera fer fer bullir l' olla, pera confortar y alimentar uns quants días més aqueix pobre cos decrepit, víctima dels desvaris del esperit.

El pobre poeta al dir aixó ploraria un plor més punyent que la desventurada Alhama el día de sa cayguda...

Y tornaria á sa casa vessant en la falda de sa bona muller aquella punyada de plata. La joventut ja no hi era: el foch del entusiasme viril s' había tornat un caliu, tebi y gens reparador. La séva muller llegiria en sos ulls la enormitat del seu sacrifici y ploraria ab ell.

¡Quánt amarch degué esser aquell pá amassat ab l' or de la gloria, las llágrimas del infortuni y la fel del despit!

Cóm obriria ¡pobre poeta! els ulls somiadors
 á la trista, la negra, la aclaparadora realitat!
 ¡Pobre Zorrilla! Poch vá tardar la mort á cri-
 darlo al séu lliit etern.

¡D. E. P.!

A. LLIMONER.

Teatro Catalá

FRUCTIDOR

*Drama en quatre actes y en prosa, original
 de don Ignasi Iglesias, estrenat la nit
 del 20 de Novembre en lo teatro del
 Cassino Andresense de Sant Andreu de
 Palomar (Barcelona).*

Ressenyar las dots d' escriptor públich (en
 sas varias acepcions d' autor dramátich, poeta,
 articulista, etc.) que posseheix nostre amich y
 antich redactor, don Ignasi Iglesias, sería tal
 vegada molestar als nostres habituals llegidors,
 ja que tots ells han tingut ocasió d' aquilatar en
 son considerable valor, la experta ma y podero-
 sa inteligencia de nostre amich. Tots 'ls favorei-
 xedors de LO TEATRO REGIONAL saben *motu
 propi* que l' Iglesias es un de 'ls cervells mes
 desperts de la nova generació literaria y, sin-
 gularisant mes, l' autor dramátich de més forsa,
 que tindrà, anys á venir, la escena catalana.

Fructidor s' imprimí mitx any enrera sense
 estrenarse avans. La crítica s' apoderá del llibre
 y senyalá sas bellesas, sense indicarli mes que
 un sol defecte; son atreviment. Per aquesta cau-
 sa, no se estrená primer en un teatro de impor-
 tancia. Cap companyia volgué arrostrar la res-
 ponsabilitat de presentar devant de la moral en
 ús, una téssis tan atrevida com la que *Fructidor*
 sustenta.

Per aquesta rahó, uns quants amichs entu-
 ssiastas de l' Iglesias, dolguentse de que no po-
 guessin encarnarse devant d' un públich, los
 personatjes creats per l' autor, ab un laudable
 companyerisme s' emprengueren la tasca de
 representar l' obra, y á fe que 'n surtiren ayrosos.

Fructidor es sensillament un drama passional.
 Las situacions son arrancadas de la veritat, los
 personatjes de carn y ossos y parlan lo llenguat-
 je del poble. L' argument, enclóu, com hem dit,
 una téssis atrevida que 'ls senyors de la moral al
 dia trobarian reproable... com si la veritat po-
 gués ser 'ho. Lo desenrotlló del argument, va
 pe 'ls seus pasos comptats, sense complicacions
 inútils, ni fárrech de incidents sobrers. La expo-
 sició (primer acte) es sobria y constituheix per
 si sola un bellissim cuadro de costums. L' acte

segón 's desenrotlla en una sola escena... sense
 ferse pesat. Lo tercer te un final just, precis, ro-
 dó, que la cortina deu baixar tota sola. Y l'
 últim acte, lo desenllás de l' obra, es d' un efecte
 y d' una intensitat dramática, superiors á tota
 ponderació.

Lo desempenyo de *Fructidor* fou inmillora-
 ble tractanse de sensills aficionats com se tracta-
 va. No citarem cap nom, perque tots cumpliren
 á maravella.

L' autor tingué que surtir á cada acte y al final
 se li feu una verdadera ovació alsantse lo teló
 una porció de vegadas.

Després del drama, la societat coral «Catalunya
 Nova,» dirigida pe 'l mestre Morera, cantá ab
 molt aplauso, varias pessas del seu repertori,
 que casi totas tingueren de repetir-se.

Felicitém al amich Iglesias y li desitjém en bé
 seu y de tots, que fassi compatibles sos atrevi-
 ments, ab l' interés material de las empresas,
 puig es llástima que *Fructidor*, per exemple,
 tant hermós baix lo punt de vista artístich no
 sigui admirat pe 'l gros públich.—M. E. F.

UN DIPUTAT Á CORTS

*Comedia en un acte arreglada al catalá per
 don Joaquim Riera y Bertran, estrena-
 da en lo Teatro Romea el 23 de No-
 vembre de 1897.*

Un diputat á Corts constitueix un bon qua-
 dret de costums políticas ab tons acentuats y
 perfils engruixits per que la obra resulti una
 crítica severa de la política al us.

En la adaptació ha estat molt felís lo senyor
 Riera y Bertran y ella li ha donat peu pera fer
 desfilar per la escena alguns tipos ben delineats
 que sostenen conversa natural y plena de xistes.

La execució molt mitjana.—F. D. G.

UN CELOBERT

*Sarsuela en un acte, lletra de don Joseph
 Casademunt y música del mestre Isaura,
 estrenada en lo teatro Tivoli la nit
 del 23 de Novembre de 1897.*

Lo llibre d' aquesta obra es ja conegut y ha
 sigut aplaudit y celebrat ab justicia per lo nos-
 tre públich com á sainete.

La nova música del mestre Isaura, es alegre y
 apropiada á las situacions y personatjes.

La execució molt esmerada.—J. V.

Rápida

Los cors dels cataláns de bona mena, lo dimecres á
 la nit estaban electrisats.

TIPOS D' OPERA

OFELIA

A la nova de que l' *Orfeo Català* arribava de Niza, ahont havia vensut en tots indrets, se congregà 'l poble barceloní per ferli una entusiasta arribada.

Y resultà com tot lo expontani, grandios, imponent, digne del poble que ho feya.

Ab la Banda Municipal, pendons de importants societats corals y recreatives, el de la «Associació de Coros de Clavé» y un compacte grupo d' entussiasas hont s' hi veyia lo més granat de la gent d' art y lletres de nostra terra se rebé en la estació de Fransa als llorejats orfeonistas que ab un entussiasme, digne d' imitació venian de passejar nostra senyera y demostrar á Europa, que Catalunya, contra lo que no més ens volen concedir los castelláns, som quelcom més que un *pueblo industrial*, ja que en gloriós torneig els acabém de fer veure que fins intel·lectualment els superém.

Algú explicà lo moixos que passaren els pobres orfeonistas castelláns. ¡Quin exemple més patent volen de nostra superioritat!

Mes, parlém un xich de l' arribada de l' *Orfeo* sense altres divagacions.

De l' estació 's dirigí la comitiva pe 'l carrer de la Príncepsa cap á ca la Ciutat.

Las aceras del carrer citat, la plassa del Angel, carrers de Jaume I y plassa de S. Jaume, estavan ates- tadas de gent desitjosa de pendrer part en la manifestació.

A tres quarts de nou 's vegé la senyera de l' *Orfeo* en la plassa de S. Jaume y fou saludada am forts picaments de mans y crits de «Visca Catalunya.»

La corporació municipal estava en lo balcó del Ajuntament y saludá també á la Senyera.

Previs los esclats d' entussiasme que son de suposar una vegada reunits tots devant de ca la Ciutat, l' *Orfeo* 's disposá á cantar y llavors un silenci sepulcral regná per tota la plassa.

Se cantá lo deliciós *Cant de la Senyera* y las nerviosas estrofas d' en Maragall tan admirablement sentidas y traduhas per en Millet retrunyian per tots los cors que bategavan tots á una. Si no era prudent lo cridar tothom saludava treyentse 'l barret.

Després se cantá *Los Segadors*. Un sospir acullí 'l bon tacte y galanteria d' en Millet.

Pero com á bons cataláns, admiraba aquell ordre que tant nos honra.

La patriótica cansó trobaba eco en lo cor de cada hù dels presents que repetia *sotto voce*:

Bon cop de fals
Defensors de la terra,
Bon cop de fals.

Lo TEATRO REGIONAL, al donar la benviguda al *Orfeo Català*, repeteix sa entusiasta enhorabona.

V. S. B.

Festas populars en lo Tibidabo

L'aplech dels Reys

De molt jove havia jo sigut amich de fer fortas caminadas, de modo que la serra qu' enmuralla lo gran pla de nostra ciutat la tenia midada pas á pas y tant familiar m' era la montanya de St. Pere Martí, com la Bonanova, Vallvidrera y lo alterós Tibidabo, arribantme algunas vegadas en mas excursions ó passejadas al Turó de Moncada, á Garraf fins al llunyà Ordal.

Cert que no anava sol en mas frequents surtidas, puig eram casi sempre tres ó quatre companys inseparables los que verificabam tals correrías, que son á la vegada distracció y font de salut pera lo jovent.

¡Quíns recorts mes afalagadors guardo de tant delitoses surtidas!

Repasant l' arxiu de la memoria meva, trobo en aqueix moment una nota típica de costums populars dels voltants de ciutat y avants de que se m' esborri ó desaparezca, vull apuntarla aquí ab lo permís del sempre benevol llegidor.

Parlo ja d' anys.—Entrabam al de 1883, quan una tarde, agradablement entretinguts en conversa de taula de café, un amich nostre, propietari d' una finca cual casa solitaria distaba un kilómetro del cim del Tibidabo, nos invitá á concórrer al aplech que al dematí de la diada dels Reys se celebraba, y crech te lloch encara, á la antigua capella de Bethlem, propietat del Hospital de Barcelona.

La descripció que 'ns feu de la dita festa, així com la reunió de noys en la nit dels Reys, que recordo haber contat un altre dia en aquest periódich, junt ab lo per nosaltres alicient poderós de poder presenciar una surtida de sol en plé hivern desde dalt de la montanya hont no existia alashoras lo pabelló que avuy l' ornamenta, nos decidiren á aceptar sa galan proposta surtint de ciutat lo vespre del 5 de Janer y pernoctant á la casa predita de nostre amich.

Al endemá varem llevarnos dematinet y á dos quarts de set surtiem de la masia pera dirigirnos al cim del turó hont acudiren á veurer la surtida de sol ab cual esplendent espectacle inaugurabam nosaltres aquell jorn de festa. Regnaba encara bastanta foscor.

Al arribar á dalt, lo sol no había encara acudit á la cita. Feya un vent molt fret, la atmósfera estaba materialment glassada. Vam esperarnos allí un quart escás y nos semblaba feya horas que hi eram, tant poch agradable s' hi feya la estada.

Per fi, á las 7 y 27 minuts, hora senyalada per los calendaris, ni minut mes, ni minut menos, comensá á tenyirse de grana y or un petit punt del horitzó y als breus moments veyam ja daurats los pichs del Montserrat, al mateix temps que brillar com si fossin de plata las nevadas serras de Sant Llorens del Munt. Hermós era lo panorama pero prompte 'l fret nos feu dessallotjar las posicions y retornarem á la masia. Desde lo menjador de la casa dominabam perfectament lo edifici y plassa de Bethlem, futura escena del aplech que voliam presenciar.

La gent anaba acudint y la montanya anaba poblantse per multitud de familias.

Grupos aquí y allá, prenian posicions alrededor formant alegres rotllos al mitj dels quals als poch minuts s' axecaban improvisats fogons hont com per encant hi fumejaban cassolas despedin apetitosa olor.

S' estaba preparant un banquet colosal. Los comensals ben segur que eran ja 2000. L' aspecte magnífich.

A las 11 del matí, acabá l' ofici que va celebrarse á la capella, al cual assistí en corporació l' Ajuntament de St. Gervasi; la gentada que había acudit al aplech era ja incontable y llest tothom d' esmorsar, anaba omplintse la gran plassa de la iglesia, sentintse aixordadors crits de ¡ara!... ara!!... Ara comensarán!! Y en efecte; comensá al instant una escena indescriptible per lo típica y bulliciosa.

Un *hermano* aparegué en una de las finestras de la planta baixa del edifici y comensá á tirar á mans plenas per entre la gentada inmensa que l' acte contemplaba, grapat d' atmetllas torradas d' excelent calitat. ¡Quina confusió s' armá de sopte! Tothom volia agafarne, los joves pera oferirne á las gentils noyas que en abundó al aplech concurrian, y ellas pera poguer refusar las d' aquells que no 'ls eran simpatichs.

Aquell contrast de desordre y armonia, aquell inocent bullici no interrumpit per cap acte reprehensible, diu molt en favor de la moralitat del nostre poble. Pero la broma no acabada aquí, á la pluja d' atmetllas torradas, sucsehi la de llonguets. Axó era massa. Algun d' ells (axó si, tirat sense malicia per l' *hermano*) anaba de tant en tant á ferir lo sonrosat cútis d' alguna bulliciosa donzella, y alashoras s' axecaban rioleras protestas en contra de la suposta intenció del distribuhidor.

Mes faltaba encara lo millor. Dos *hermanos* sortiren á la plassa, armats cada hú d' ells ab una grossa porrona de vidre vert y al moment sapigué algu lo gust del licor que ellas contenián. Las porronas passaban de má en má, y un cop buidas, eran reemplassadas per eltras, y axis successivament, mentres va haberhi qui las solícites.

Las noyas, abstenintse de pendre part en aquest darrer acte de la gresca, aprofitaban d' altre manera 'l temps. Fora la plassa, societats corals de Gracia y altres suburbis de ciutat, entonaban cançons del inolvidable Clavé, y allí las hauriau trobat totas entregantse á la expansió del ball.

Mentres lo poble axis se divertia, l' Ajuntament de St. Gervasi y l' Administració del Hospital de Sta. Creu, á quinas expensas se celebrayalment la festa, reunidas en la sala de Bethlem, menjaba la coca ensucrada y bebian lo vi blanch, seguint una tradicional costum.

Lo temps transcorre ràpit, quan un se troba bé, y axis sucsehi aquell dematí. Sens adonarsen vam arribar á mitj dia, y l' aplech comensá á disoldrers ab lo mateix ordre que s' había acoflat. Seguint una dresera que du á la carretera de St. Cugat, varem empendrer lo retorn á casa, satisfets y ab desitj de tornarhi un altre any, lo cual no habem verificat, pero que recomanem á nostres llegidors ho fassin si volen passar un bon rato.

J: Brú.

Servey de fora

MANRESA.—La companyia dramàtica que dirigeix lo reputat primer actor don Alfons Llonch, que actúa ab aplauso en los teatros *Conservatori y Gaiarre*, últimament ha representat cinch obras castellanas, la sarsuela *Lo somni de la Ignocencia*, y la bonica comedia *Lo ninot de mollas*, de l'actor cómic de la companyia, senyor Millá.

Tots quants prengueren part en la execució de las mateixas, s'hi distingiren notablement.

Durant dissapte y diumenge passats, no vâ representar cap obra escrita en nostre llengua materna.—J. C.

BADALONA.—En lo *Teatro Zorrilla* s'hi ha representat la comedia *Lo ninot de mollas* y 'l preciós monólech *Mestre Olaguer*, en el que 'l primer actor senyor Tresols hi ratllá á gran altura.

En lo *Teatro Espanyol* hi ha actuat una companyia de vers y sarsuela que á mes d'altras castellanas han representat la catalana *Dorm*.—D. L.

SANT BOY DE LLOBREGAT.—Diumenge passat en lo «Centre Samboyano» tingué lloch per la companyia que dirigeix lo primer actor D. Albert Deu, la representació del drama *Jorge el armador*, alcansant una ovació dit Sr. Deu, que estigué á una altura incomparable en la part de protagonista, lo mateix que las senyoras Galcerán, Planas y Sans, y 'ls senyors Bonnin, Tarrés, López, Rosell y Espinet.

Per fi de festa 's representá la pessa *Lo ninot de mollas*, que, al igual que 'l drama, obtingué molts aplausos. Lo públich satisfet.—D. FIGUEROLA.

MATARÓ.—La companyia Villegas, la tarde y nit del diumenge posá en escena dos dramas castellans ab las corresponents pessas que foren justament aplaudits pel escullit públich que hi acudí, ja que hi donaren molt bona interpretació.—M. T.

REUS.—En la Societat «Juventud Reusense» s'hi representá 'l diumenge passat las bonicas produccions *Cassar al vol* y *Campi qui puga* que alcansaren molt bona execució essent molt aplaudits sos intérpretes.—S.

VICH.—Diumenge passat, invitat com á corresponsal de son digne periódich *Lo Teatro Regional*, tingué 'l gust d'assistir á la funció dramática que la societat coral «La Dalia» celebraba en el Teatro del Café de Catalunya.

L'espaiós local estava ple de gom á gom; després de la sinfonia, que ab molt acert executá al piano la Srta. Sala, comensaren la representació del drama catalá del immortal Soler (Pitarra) *Las euras del Mas*. En la execució s'hi distingiren en sos respectius papers los senyors Pujol, Soler y Raurell, los demés no pasaren de regular. Tots los finals d'acte foren molt aplaudits, si be lo según resultá fret. Acabá la funció la comedia del Sr. Vidal y Valenciano *Lo Virolet de S. Guim*, la cual tingué una bona execució per part de quans hi prengueren part, no cesant lo públich de riurer desde 'l comens hasta 'l final de l'obra.

En lo Teatro de la Juventut Católica representaren el drama *Las Calsas de vellut*, original del poeta vigatá D. Joaquim Albanele y Viles, distinguintse tots quants hi prengueren part.—LO CORRESPONSAL.

PARÍS.—Dimars passat tingué lloch l'inauguració del monument erigit á l'aplaudida artista Mme. Miodan-Carvalho.

Lo conegut autor Mr. Jean Jullien ha entregat á la empresa del *Odeon*, una obra en 5 actes titulada *L'ecolière*.

Ab algunas modificacions s'ha estrenat á l'*Odeon*: *Les Corbeaux*, de Henri Becke comedia en 4 actes estrenada fa uns quants anys á la «Comedia Francaise.» L'obra siguié molt ben interpretada, havent tingut que sortir actors y autor á rebre los aplausos del públich.

Al «Theatre Gymnase» s'han estrenat ab extraordinari éxit dugas comedias: *Medor*, de M. H. Mallen, y *Le Monsieur Noir*, de Charles d'Antin.

En vista del éxit de la primer obra lo director del citat teatro ha organísat una *tournee* per las principals vilas de França, ab objecte de donarla á co-neixer.

La setmana passada tingué lloch á l'*OPERA* la primera representació de *Les Maitres Chanteurs de Nuremberg*, opera de R. Wagner: l'obra obtingué un éxit colossal.

Divendres passat tingué lloch l'estreno de *La Maitresse d'école*.

L'obra es d'aquellas que no viuhen gayre sobre los cartells ja que la cuestió sòcial que l'autor tracta de resoldre fastigueja als espectadors. Si obtingué alguns aplausos gracias á la interpretació, que fou excelent.

També s'ha estrenat una opereta: *Mam'zelle Quatre Sous*, que va ser del agrado del públich, y una obra d'espectacle: *Rhotomago*, que fou molt aplaudida.

Obras en porta *Sapho*, ab música de Massenet, y *Terra Baixa*, de Angel Guimerá, traducció de Mr. G. Bertal.—FAUST.

NOVAS

Lo Consistori dels Jochs Florals pel vinent any ha quedat constituït en la forma següent:

President: Francisco Romani y Puigdemolas. Secretari: Pelegrí Casades y Gramatges, seguint els altres mantenedors els Srs. Maurici Barrés, Ramón d'Abadal, Albert Llanas, Alexandre de Riquer, Lluís Durán y Ventosa.

Ho son suplents: els Srs. Jaume Maspons y Camarasa, Pere Pagés y Rueda, Ramón N. Comas y Joseph Gudiol, Pbre.

Lo celebrat artista D. Santiago Rusiñol, está acabant un llibre interessant, bó com tots los seus, que titulará *Fullas de la vida*.

Ha sigut nomenat delegat de la «Administració general de obras dramáticas y líricas de Joan Molas y Casas» á Sant Celoni, nostre apreciat redactor senyor Ximeno.

L'*Orfeo Catalá*, en lo concurs celebrat á Niza, ha guanyat lo primer premi de lectura á la vista, lo según de execució y 'l tercer d'honor, pero aquest ha sigut retxassat.

La música de Clavé ha sigut celebrada com se mereix y nostra senyera respectada y saludada pe 'ls ciutadans de Niza.

Ja á l'arribada 'ls feren una simpática acullida; quan els sentiren cantar la cosa arribá al deliri, fent-

los hi una ovació franca y espontànea. Lo mestre Millet fou felicitat pe 'l Jurat de qui ha merescut un diploma d'honor.

De Castella n'hi va anar un també: ¿qué ha fet? Felicitém de tot cor al *Orfeo*.

En la distingida societat *Club-Chique*, tindrà lloch lo dia 5 del próxim mes de Desembre, l'estreno del monólech en vers, degut á la ploma del jove autor don J. Ventura Rodríguez, y que porta per títol *Conflictu entre dos deberes*, el qual serà recitat pel sempre aplaudit aficionat don Enrich Giménez. Procurarem anarhi per parlarne en un dels números vinents.

TEATRO LARA (*Cabanyes*, 35 y 37).—Aquesta nit s'hi verificará 'l benefici de Joaquim Bernis Pruna, que segóns diu el programa «te 'l gust de dedicarlo á son amich y distingit crítich teatral D. José Ximeno Planas y á la redacció del periódich Lo TEATRO REGIONAL.»

Agrahim l'atenció del amich Bernis y li desitjem un plé á vessar com no duptém tindrà dadas sas moltes simpatias y la bondat del programa que ofereix compost del precios drama *Muralla de Ferro*, lo monólech *La última calaverada* y la comedia del beneficiat *Un encuentro inesperado*, que obté un gran éxit cada vegada que 's possa en escena.

També diu el programa que «en obsequi á las nenas macas finalisarà la funció ab un lluhit ball de societat.»

AURORA MARTINENSE.—Lo dia de la festa major y després de 20 anys de no haber ballat, se presentá en aquesta lluhida societat lo célebre bailarín Zu, que obtingué un brillant éxit.

CASSINO COLON (*Sant Martí de Provensals*).—Lo aplaudit drama *El gran galeoto*, sigué posat en escena en aquest cassino, lo passat dia 11 á la nit ab motiu de la festa major que celebrá la barriada ahont está situada aquesta Associació. Molt ajustada resultá l'execució, en la que la Srta. Blanca y lo Sr. García reculliren atronadors aplausos, que en vritat siga dit, de debó mereixian per lo bé que interpretaren sos respectius papers. Lo Sr. Mas, Guixer, en fi, tots quants hi prengueren part se portaren molt bé, posant bon empenyo en sortir ayrosos de sa tasca, que no cal dir conseguiren.

En la divertida pessa *L'ase de l'hortolá*, que per fi de festa representaren, feren las delicias del públich los Srs. Mas, Gana, Riera y Rodó, que no deixaren un moment en que paressin de riurer tants com los escoltavan.

Lo dia 12 á la tarde també tingué lloch lo anunciat concert, en lo que los Srs. Doria, Armengol y altres, quins noms sentim no recordar, se portaren admirablement, guanyantse las simpatias de tot l'auditori que 'ls hi tributá una bona acullida.

Ab un escullit repertori hi hagué també ball lo dia 13 per una reputada orquesta, que feu la delicia á lo nombrós jovent qu'hi acudí.

CIRCUL DE PROPIETARIS.—Lo diumenge passat s'hi representá un drama castellá y la aplaudida pessa del Sr. Llibre, *Sense argument*, molt ben interpretada pe 'ls Srs. Maurici, Hernandez y Mir y la Senyora F. Verdier.

LA CONSTANCIA.—En aquesta lluhida Societat s'hi representá el diumenge passat una funció que feu las delicias de la concurrencia.

S'hi representaren las bonicas produccions *Primer jo* y *Selse jutjes*, quins intérpretes sentiren varias vegadas marcadas mostres d'aprobació del escullit públich que omplia la sala.

Per xó s'hi distingiren molt tots; especialment la Sra. Miralles y 'ls Srs. Fábregas Betas y Mas.

LUZ BARCINO.—Lo dia 14 s'hi representaren tres aplaudidas sarsuelas castellanas y un monólech, en las que hi alcansaren merescuts aplausos las senyoretas Vallcaneras y Turis y 'ls Srs. Miracle, Rofart, Torelló, Salas y Marqués.

La lluhida concurrencia qu'omplia la sala sortí molt satisfeta de la funció.

SOCIETAT «LA ALIANZA» (*Sant Martí de Provensals*).—Per la companyia que dirigeix lo Sr. Tressols fou posat en escena diumenge á la nit lo drama *Vida alegre y muerte triste* y la xistosa pessa *La espurna*, en quin desempenyo estigueren bé las senyoretas Panadés y Gasó y 'ls senyors Tressols, Cosmo, Vila y García.

CASSINO CERVANTES (*Sant Martí de Provensals*).—Atentament invitats assistirem diumenge passat á la representació del interessat drama *Vida alegre y muerte triste* que 'ls Srs. Tusquellas, Piera, Benet, Casas, Ruiz, Ricart y Vilá posaren en escena á benefici del soldats vinguts ferits ó malalts de Cuba y Filipinas y que resideixen en la barriada anomenada Poble Nou.

Tot quant pogueren feren los joves aficionats que interpretaren obra tan difícil, pera accontentar al públich, que, portat per sos sentiments caritatius assistí á tan grata festa, conseguint bastants aplausos, la majoria d'ells pe 'l Sr. Tusquellas que estigué molt acontentat.

En lo juguet *Sense argument*, van fer riurer de debó los Srs. Casas, Faustino y Vilá, que no trevallaren gens malament.

Un quadro en extrém dolorós tantost se entrava en lo local se contemplava. Esgroguenhits los semblants y apesarats per crudel malaltia restavan assentats entorn una taula uns quants beneficiats que no 's cansavan de benehir als molts que presurosos corrian á deixar un óbol ab que remediaren sas necessitats. Precís era no tenir cor perque un no 's sentís conmogut al contemplar aquella juventut marcida pel rigor d'un mal clima, ó bé malmesa pel plom enemich, quan per defensar l'ensenyá de la Patria lo destí los porta en llunyanas terras. Necesari era tenir un cor de bronze pera no enternirse devant aqueixos sers mereixedors de tot, impossible era que hi hagués qui gosés mirarlos ab indiferencia.

Nostre coral felicitació enviém als organissadors d'aytal festa que claras mostres han dat de son ver patriotisme.

ATENEU PROVENSALENSE.—Distinguintshi molt el Sr. Lambert s'hi posá en escena 'l dia de S. Martí lo preciós drama *Juan José* y una sarsueleta.

CASSINO RECREATIU.—Lo Sr. Balmaña en las funcions que doná aquest cassino lo dia de la Festa Major, fou qui s'empertó la palma.

UNA «JUERGA» INTERRUPTA

per A. Utrillo

1

2

3

FOMENT MARTINENSE.—Los días de S. Martí y següents oferí á sos abonats un programa del hù. En la part teatral las Sras. Vila, García y Srs. Sirvent y Roca, alcansaren molts aplausos en las obras *Verdadet pare y fill del comers de Barcelona* y en *La conquista del papá*. D. Joan Goula (fill), hi doná un concert que fou molt aplaudit.

AURORA MARTINENSE.—Lo Sr. Rojas fou l' héroe de las funcions donadas en aquest important centro. Un concert vocal é instrumental donat al dematí del 12, fou aplaudit com se mereixia.

Lo número próxim contindrà 40 plana de folletí.

En la administració de LO TEATRO REGIONAL s, encuaderna per quinze céntims, presentant los folletins corresponents, la comedia *La Parentela*.

També s' encuadernan ab las condicions de costúm las obras teatrals de la Biblioteca de LO TEATRO REGIONAL.

CORRESPONDENCIA (1)

Dely Brez. La versió ofereix algún repel, si coneguéssis l' original 'm permetria retocarla. En quant á la seva

no li falta galanura pero es poqueta cosa.—M. Perez. ¿Qué 'm dirá apropósit d' aquell desgraciad *volatil*, que no ho sapiguém tots de sobras? Si fins sembla mentida que ningú 'n fassi cas!—J. Bernis Pruna. Va arribar massa tart.—Ignaci Soler. Si 'm permet retocarli un xich, anirà.—Joan Cadira. No 'm convens.—Joseph C. Segura. Sabadell. No hi trovo 'l compte.—Pepet del Segre. Anirà.—F. Quintana. A forsa d' expressiu, degenera en groller.—U. G. J. Ja n' hem parlat.—Alfons Maseras. Sento dirli que ni la décima ni «L' Esperansa» fan per casa.—Pere Cavallé. Reus. ¿Sab que vosté si s' hi dedica será de 'ls escullits? Vá molt bé la idea, la forma li tocaré un poch.—Antón C. Juvé. Si li van premiar (?) en un casament qué més vol?... Per un periódich no vá.—Quimet Borrell. Està bé.—J. Casulleras. Es poca cosa.

(1) Crítica y consulta gratuita sobre assumptos literaris.

SECCIÓ DE REGALOS

Lo drama en un acte,

Lo triomf de la virtut

s' entregará per 20 céntims á la persona que presenti aquest taló en l' administració de LO TEATRO REGIONAL, Ronda de Sant Pere, 19 y 21, 1.er 1.^a

Per carecterisarse los
llapis

FORTON

Son los millors

Preu: 3 pessetas

Imprenta de MARIANO GALVE, Aviñó, 18, interior.—Barcelona.